

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

תוכן עניינים

1.....הלכתא למשיחא

א. אין מושיבים בסנהדרין אלא בעלי חכמה בעלי מראה בעלי קומה בעלי זקנה בעלי כשפים ויודעים שבעים לשון שלא תהא סנהדרין שומעת מפי התורגמן 1

ב. כיצד הן עושין שלוחי בית דין יוצאין מערב יום טוב ועושין אותן כריכות במחובר לקרקע ... כיון שהחשיכה אומר להן בא השמש אומר הין ... מגל זו אומר הין ... קופה זו אומר הין ... שבת זו אמר הין ... אקצור והם אומרים לו קצור ... שלש פעמים על כל דבר ודבר ... מפני הבייתוסים שהיו אומרים אין קצירת העומר במוצאי יום טוב.....3

4.....הלכה למעשה

ג. אלין יומיא דלא להתענאה בהון ומקצתהון דלא למספד בהון מריש ירחא דניסן עד תמניא ביה איתוקם תמידא דלא למספד ומתמניא ביה ועד סוף מועדא איתותב.....4

ד. את קרבני לחמי לאשי תשמרו שיהיו כולן באין מתרומת הלשכה.....6

ה. חגא דשבועיא דלא למספד שהיו בייתוסין אומרים עצרת אחר השבת.....7

ו. וספרתם לכם שתהא ספירה לכל אחד ואחד ממחרת השבת ממחרת יום טוב.....8

דף סה.

הלכתא למשיחא

א. אין מושיבים בסנהדרין אלא בעלי חכמה בעלי מראה בעלי קומה בעלי זקנה בעלי כשפים ויודעים שבעים לשון שלא תהא סנהדרין שומעת מפי התורגמן

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

כבר התבאר במסכת קידושין דף עו: ובסנהדרין דף יז. שאין מעמידין בסנהדרין בין בגדולה¹ בין בקטנה אלא אנשים חכמים ונבונים, מופלגין בחכמת התורה בעלי דיעה מרובה, יודעים קצת משאר חכמות כגון רפואות² וחשבון ותקופות ומזלות³ ואיצטגנינות ודרכי המעוננים והקוסמים והמכשפים והבלי ע"ז וכיוצא באלו כדי שיהיו יודעים לדון אותם, ואין מעמידין בסנהדרין אלא כהנים לויים וישראלים המיוחסים הראויים להשיא לכהונה, שנאמר בפרשת בהעלותך (במדבר יא פסוק טז) וְהִתְיַצְבוּ שָׁם עִמָּךְ⁴ בדומין לך בחכמה וביראה וביחס.

וכשם שבית דין⁵ מנוקין בצדק, כך צריכין להיות מנוקין מכל מומי הגוף, וצריך להשתדל⁶ ולברוק ולחפש שיהיו כולן בעלי שיבה בעלי קומה, בעלי

¹ רמב"ם הלכות סנהדרין פרק ב הלכה א

² וא"ת בשלמא כלהו ניהא אלא רפואות מה צורך לסנהדרין וי"ל לדעת הדברים המרפאים בטבע שנתנה השבת לדחות בשבילם אבל לא בדברים המרפאים בסגולה ולדעת מי שהשקה את חבירו סם מן הסמים ומת אם ראוי אותו הסם להמית או לא וכיוצא בזה. רדב"ז שם. ואני אומר דגם רפואות הוא צורך תורתנו הקדושה דיני פיקוח נפש להורות לענין מלאכה בשבת ויוהכ"פ ואכילה ביוהכ"פ וכן חשבונות וגימטריאות צריך לענין מדידת המקוה לידע אם היא כשיעור ולידע אם יש פותח טפח לענין טומאת מת כמ"ש פט"ו מהל' טומאת מת ה"ב וכן ענין מקדרים בהרים והנוטע ירק בכרם וריבוע התחומין וכיוצא. מרכה"מ שם. ויראה עם מ"ש רבינו פי"ט מהלכות עדות ההורג טריפה פטור ועדים טריפה שהזמו אין נהרגים. משו"ה כשהרג לאיש חולה צריך לדעת אם יתרפא מחוליו יהרג ואם לא יתרפא יפטר. עין החיים שם.

³ כתב הרמ"ך תימה מה צורך לדיינים שידעו רפואות וחשבונות וחכמת המזלות עכ"ל. ואני אומר דמתקופות ומזלות לא קשיא דודאי צריכין לידע כדי שידעו לעבר שנים וחדשים. כס"מ

⁴ ויש לתמוה על רבינו שכתב שנאמר והתיצבו שם עמך שהרי בגמרא הביא ראייה מפסוק זה ודחו דילמא התם משום שכינה כלומר לפי שאותם שבימי משה שרתה שכינה עליהם כדכתיב ואצלתי מן הרוח אשר עליך ולפיכך היה צריך שיהיו מיוחסין אבל בסנהדרין דעלמא לא בעינן אלא אמר רב נחמן בר יצחק אמר קרא ונשאו אתך אתך בדומים לך להוי כלומר דהאי קרא בסנהדראות שנתמנו בעצת יתרו כתיב והקל מעליך ונשאו אתך ובהנהו ליכא משום שכינה. ואפשר לומר דס"ל לרבינו דהאי קושיא ודילמא משום שכינה לא הויא אלא אליבא דרבי יהודה ולא אליבא דרבנן דאמרינן בספ"ק דסנהדרין דסנהדרין גדולה של ע"א ואמרינן התם ורבי יהודה עמך משום שכינה משמע. כסף משנה שם, ובאחרונים הקשו שמוכח בגמ' שאף לרבנן הקשו כן. ולולי דבריהם אולי אפ"ל שמאחר דמצינו קרא דפרשת יתרו והקל מעליך ונשאו אתך בדומים לך והתם איירי בשרי אלפים ומאות וכו' וא"כ אינו רק בבית דין, ומכל מקום אינו משום שכינה, א"כ והתיצבו שם עמך נמי לא הוי דוקא משום שכינה דכל שכן הויאף ולהכי הביא רבינו כיון דקרא דבהעלותך איירי ממש בבית דין ועדיפא טפי

⁵ רמב"ם הלכות סנהדרין פרק ב הלכה ו

⁶ משמע רק לכתחילה ואינו מעכב, ומשמע לרבינו דהאי אין מושיבין היינו דהיכא דמשתכחי אבל אי לא משתכחי לא מעכבי כל הני ויש סעד לדבר מדאמרו גבי משה ואילו נבוני לא אשכח. כס"מ ועיין לח"מ שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת מנחות

מראה, נבוני לחש, ושידעו ברוב הלשונות⁷ כדי שלא תהא סנהדרין שומעת מפי התורגמן.

ב. כיצד הן עושין שלוחי בית דין יוצאין מערב יום טוב ועושין אותן כריכות במחובר לקרקע ... כיון שהחשיכה אומר להן בא השמש אומר הין ... מגל זו אומר הין ... קופה זו אומר הין ... שבת זו אומר הין ... אקצור והם אומרים לו קצור ... שלש פעמים על כל דבר ודבר ... מפני הבייתוסים שהיו אומרים אין קצירת העומר במוצאי יום טוב

כבר התבאר שמנחת העומר⁸ מן השעורים היה בא ודבר זה הלכה ממושה רבינו, וכן היו נוהגין בבית שני מפי חגי זכריה ומלאכי.

וכיצד היה נעשה מערב יום טוב יוצאין שלוחי בית דין ועושין אותן כריכות⁹ כלומר אלומות, במחובר לקרקע כדי שיהיה נוח לקצור.

כל העיירות הסמוכות לשם מתכנסות במוצאי יום טוב כדי שיהיה נקצר בעסק גדול, וקוצרין שלש סאין שעורין בשלשה אנשים ובשלש קופות ובשלשה מגלות.

כיון שכלה יום ט"ו וחשכה אומר להם הקוצר¹⁰ לכל העומדים שם "בא השמש" אומרין לו "הין" "בא השמש" אומרים לו "הין" "בא השמש"

⁷ אע"ג שבגמ' "ויודעים בשבעים לשון שלא תהא סנהדרין שומעת מפי התורגמן" וכתב רבינו יודעין ברוב הלשונות משום דדבר זר הוא להמציא מי שידע בכל שבעים לשון. כס"מ

⁸ רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק ז הלכה יא, ערוך השולחן העתיד סי' קיז סעי' א -ו.

⁹ דהיינו אלומות דהיינו שכורכים וקושרים ראשי שבלים מלוא אגרוף (ר"ב שם פ"י מ"ג) אמנם לפי מה שפירש הרמב"ם שם "וצבתים מן האגודות הקטנות ומקבצין הצבתים קצתם לקצתן ועושים מהן אלומות גדולות והן נקראין כריכות" א"כ קושרים יותר ממלא אגרוף ועיין תוד"ה כרכים שם עב ע"א

¹⁰ ועיין תוי"ט שם פ"י מ"ג שכל אחד מהקוצרים אומר זה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת מנחות

אומרין לו "היין" "מגל זה" דהיינו האם "א"קצור" בו אומרין לו "היין" "מגל זה" אומרין לו "היין" "מגל זה" אומרין לו "היין" "קופה זו" דהיינו האם בה אתן את הנקצר אומרין לו "היין" "קופה זו" אומרין לו "היין" "קופה זו" אומרין לו "היין" ואם היה שבת אומר להן שבת היום אומרין לו "היין" שבת היום אומרין לו "היין" שבת היום אומרין לו "היין" ואחר כך אומר להן "אקצור" והן אומרין לו "קצור" "אקצור" והם אומרין לו "קצור" "אקצור" והם אומרין לו "קצור" שלש פעמים על כל דבר ודבר.

וכל כך למה מפני אלו הטועים שיצאו מכלל ישראל בבית שני שהן אומרין שזה שנאמר בתורה (ויקרא כג פסוק טו) מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת הוא שבת בראשית ומפי השמועה למדו שאינה שבת אלא יום טוב.

הלכה למעשה

**ג. אלין יומיא דלא להתענאה בהון ומקצתהון דלא למספד
בהון מריש ירחא דניסן עד תמניא ביה איתוקם תמידא
דלא למספד ומתמניא ביה ועד סוף מועדא איתותב**

כבר התבאר במסכת ראש השנה דף יח: יט. שלהלכתא בטלה מגלת תענית¹¹, וכל הימים הכתובים בה מותר להתענות בהם¹² וכל שכן לפנייהם ולאחריהם, חוץ מחנוכה ופורים, הכתובים במגילת תענית.

¹¹ שו"ע ונו"כ או"ח תקעג

¹² כיון שהימים הכתובים בה הם משום שנעשו בהם נסים לאבותינו ועשאוהו חכמים כיו"ט שלא להתענות בהם וגם לפנייהם ולאחריהם אסרו בהם להתענות, אך בימינו שבעונותינו ארעו בהם הרבה מאורעות ובטלום מותר להתענות בהם וכל שכן לפנייהם ולאחריהם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

וכתב הראב"ד¹³ דדוקא יחיד יכול להתענות בהן אבל צבור אסורין לגזור תענית בהן ואפי' לפנייהם ולאחרייהם נמי אסור, אולם הראשונים חלקו עליו, וכן המנהג¹⁴ שלא לדקדק כלל בימי מגילת תענית לא ליחיד ולא לציבור.

אולם נהגו¹⁵ שאין נופלין על פניהם בכל חדש ניסן ואין אומרים צדקתך בשבת במנחה, מפני שי"ב נשיאים¹⁶ הקריבו בי"ב ימים וכל ימי הקרבן הי' יום טוב שלו ואח"כ ערב פסח וימי הפסח גופא, ואסרו חג, א"כ יצא רוב החדש בקדושה לפיכך עושין כולו קודש, וטוב לקרות בניסן¹⁷ בכל יום הנשיא שלו, וביום י"ג פרשת בהעלתך עד כן עשה את המנורה.

גם אין אומרים בחודש ניסן יהי רצון שאחר קריאת התורה ואין מזכירין בו נשמות¹⁸.

בימי הספירה אומרים אב הרחמים ואפי' בשבת מברכין ואפי' בחדש ניסן כשמברכין ר"ח אייר ואפי' חל בהם מילה אבל כשהל ר"ח אייר בשבת א"א אותו.

אותן שמזכירין נשמות בכל שבת אין מזכירין כשמברכין ר"ח אפי' בימי הספירה ולא בכל חדש ניסן¹⁹.

אין מתענין בכל חדש ניסן אפי' תענית יחיד²⁰, ואפי' יום שמת בו אביו או אמו וכן ערב ר"ח אייר ג"כ אין מתענין אפי' הנוהגין להתענות כל ערב ר"ח²¹.

¹³ הטור שם הביא דבריו

¹⁴ כ"כ הב"י שם ותמה על דברי הטור

¹⁵ שו"ע ונו"כ תכט ב

¹⁶ מ"ב שם ז

¹⁷ מ"ב ח

¹⁸ מ"ב ח

¹⁹ סי' רפ"ד ס"ק י"ז י"ח

²⁰ היחיד שנהג להתענות בה"ב מותר להתענות בו לדעת המחבר ומנהגנו כהרמ"א שאין להתענות כלל. ומ"מ

לכו"ע אין מזכירין בו התענית בציבור. מ"ב שם ט

²¹ מ"ב שם י

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הַלְּכָתָא לְמִשְׁיחָא בְּרַחֲמֵי הַיּוֹמִי

מסנת מנחות

אבל החתן והכלה²² ביום חופתן נוהגין להתענות בו ואפי' בר"ח ניסן שי"א שהוא תענית צדיקים²³ והבכורות מתענין בו בע"פ אלא אם משתתפים בסעודת מצוה.

תענית חלום מתענין²⁴ בניסן וא"צ למיתב תענית לתעניתו בחדש אייר, ואפי' המתענה תענית חלום בר"ח ניסן א"צ למיתב תענית לתעניתו שהרי י"א שמצוה להתענות בו²⁵.

אין אומרים בניסן²⁶ צידוק הדין והקדיש שאחריו אבל על אדם גדול שמת מותר לומר צידוק הדין בימי ניסן. ואין מספידין בו.

והמנהג בכמה מקומות²⁷ שאין הולכים לבית הקברות כל חודש ניסן, כי חודש ניסן כולו קודש, וגם שמא יבואו לומר צידוק הדין, ואם חל יארצי"ט בחודש זה מקדימים ההליכה לערב ר"ח, ויש שהולכים²⁸.

אבל הולכין להשתטח²⁹ על קברות הצדיקים זיע"א.

והספרדים נוהגים לעלות על קברי יקיריהם בערב ר"ח ניסן להתפלל על החיים והמתים³⁰.

ד. את קרבני לחמי לאשי תשמרו שיהיו כולן באין מתרומת הלשכה

תרומת הלשכה היא לצורך הקרבנות כדכתיב (שמות ל פסוק טז) וְלִקְהַל אֶת כֶּסֶף הַכֹּפְרִים מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתַתְּ אֹתוֹ עַל עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד וְגו' לְכַפֵּר עַל נַפְשֵׁיכֶם. וכדכתיב בס' עזרא (נחמיה י פסוק לג – לד) וְהַעֲמִדְנוּ עֲלֵינוּ

²² מ"ב שם י

²³ וא"צ למיתב תענית לתעניתם בחודש אייר כדי שיכופר לו על מה שהתענה בחודש ניסן על חלומו כמו שצריך לעשות מי שמתענה ת"ח בשבת ויו"ט ור"ח וחוש"מ שהוא צריך לישב בתענית על תעניתו כמו שנתבאר בס' ת"ח.

²⁴ מ"ב שם יא

²⁵ ואם התענה בשבת שבתוך ניסן ת"ח מותר להתענות ליום מחר ביום א' על מה שהתענה בשבת כיון שאיסור תענית זה אינו אלא מנהג. ואפילו אם חל ר"ח ניסן באחד בשבת ובשבת שלפניו התענה ת"ח מותר לו לישב בתענית בר"ח ניסן על מה שהתענה בשבת. מ"ב יא

²⁶ מ"ב ה, ובס' ת"כ שה"צ אות ב'

²⁷ תשובות והנהגות ח"ב סי' ס"ה.

²⁸ גשה"ח פכ"ט אות ה שרק בשבת ויו"ט והוה"מ אין הולכין לבית הקברות, משום שאין בזה תועלת, כי הנפש לא נמצאת בימים אלו על הקבר, אבל בחודש ניסן הולכים לבית הקברות,

²⁹ בן איש חי שנה ראשונה פרשת וישב – הלכות חנוכה סעיף כב כתב בן על ימי חנוכה וכתב וכן המנהג פה עירינו הולכין על מצבת אדונינו יהושע כה"ג בתוך ימי חנוכה בער"ח. וכל שכן ביומי ניסן.

³⁰ גשה"ח אות ד'.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הַנִּתְּנָה לְמִשְׁחָה בְּדֵף הַיּוֹמִי

מִסַּנְת מִנְחוֹת

מִצְוֹת לָתֵת עָלֵינוּ שְׁלִשִׁית הַשָּׁקֶל בְּשָׁנָה לְעִבְדַת בֵּית אֱלֹהֵינוּ. לְלֶחֶם הַמַּעֲרֶכֶת וּמִנְחַת הַתְּמִיד וְלַעֲזוֹלַת הַתְּמִיד הַשְּׁבֻתוֹת הַחֲדָשִׁים לְמוֹעֲדִים וְלִקְדָּשִׁים וְלַחֲטָאוֹת לְכַפֵּר עַל יִשְׂרָאֵל וְכָל מְלֹאכֶת בֵּית אֱלֹהֵינוּ.

תְּרוּמַת³¹ הַלֶּשֶׁכָּה, לֹקַחִין מִמִּנְחַת תְּמִידִין שֶׁל כָּל יוֹם וְהַמוֹסְפִין וְכָל קִרְבָּנוֹת הַצְּבוֹר, כַּגֹּן כִּבְשִׁי³² עֲצֵרַת שֶׁהֵן זִבְחֵי שְׁלָמֵי צְבוֹר, וּבֹאִין בְּגִלְלַת הַלֶּחֶם, וְנִסְכֵיהֶם, כֹּלֵל הַיִּין וְהַמִּנְחָה נִסְכִּים שֶׁהוּא הַסּוּלַת עִם הַשָּׁמֶן, וְהַמִּלַּח שְׁמוֹלְחִין בּוֹ כָּל הַקִּרְבָּנוֹת, אִפִּי קִרְבֵּן יַחִיד אִין מִבִּיא מִלַּח וְעֵצִים מִשְׁלֹו רֶק מִשְׁלֹ צְבוֹר³³, וְכֵן אִם לֹא הִבִּיאוּ עֵצִים וְלֹא מִצְאוּ אֵלֹא בְּדַמִּים מִבִּיֵאִים דְּמֵי הָעֵצִים מִתְּרוּמַת הַלֶּשֶׁכָּה³⁴, וְהַקְטֵרַת וְשִׁכְר עוֹשִׂיָהּ, וְלֶחֶם הַפָּנִים וְשִׁכְר עוֹשֵׂה לֶחֶם הַפָּנִים, וְהַעוֹמֵר וְשִׁתֵּי הַלֶּחֶם וּפְרַה אֲדוּמָה וְשַׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח וְלֶשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית שְׁקוֹשְׂרִין בֵּין קִרְנֵי כָּל אֱלוֹ בֹאִין מִתְּרוּמַת הַלֶּשֶׁכָּה.

ה. חֲגַא דְּשִׁבּוּעִיא דְּלֹא לְמַסְפַּד שֶׁהִיוּ בֵּיתוֹסִין אוֹמְרִים עֲצֵרַת אַחַר הַשַּׁבָּת

בְּיוֹם הַמִּשְׁחָה³⁵ מִסְפִּירַת הָעוֹמֵר, הוּא חֲגַ הַשְּׁבֻעוֹת, וְהוּא עֲצֵרַת, וְלֹא כְּמוֹ אֱלוֹ הַטּוֹעִים³⁶ שִׁיִּצְאוּ מִכֻּלֵּל יִשְׂרָאֵל בְּבֵית שְׁנִי³⁷, שֶׁהֵן אוֹמְרִין שׁוּזָה שְׁנֵאמַר בְּתוֹרָה מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת הוּא שַׁבָּת בְּרֵאשִׁית, וְשִׁבּוּעוֹת יוֹם רֵאשׁוֹן, אֵלֹא מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוֹ שֶׁאֵינָה שַׁבָּת אֵלֹא יוֹם טוֹב.

³¹ רַמְבַּ"ם הַלְכוֹת שְׁקָלִים פֶּרֶק ד' הַלְכוֹת א'

³² רַבְּנֵי מִשְׁוֹלָם וְתַלְמִיד רַשְׁבִּי"ש וְיֵשׁ נֹסַחַאוֹת דְּגֵרְסֵי לֵה בְּהַדִּיא בְּמִשְׁנָה:

³³ כְּדִילִיף בְּגַמְ' לְעִיל כ"א ב' כ"ב א' מִקְרָאִי.

³⁴ שֶׁהִיוּ מִשְׁפָּחוֹת מִיּוֹחַדוֹת שֶׁהִיוּ מִבִּיֵאִין עֵצִים וּמוֹסְרִין אוֹתָן לְצְבוֹר כְּמִשְׁכ"כ רַבְּנֵי בַּפ"ו מִכַּה"מ ה"ט וְאִם לֹא

הִבִּיאוּ עֵצִים מִבִּיֵאִין אוֹתָן מִתְּרוּמַת הַלֶּשֶׁכָּה דְּמִכְשִׁירֵי קִרְבֵּן כְּקִרְבֵּן דְּמֵי.

³⁵ רַמְבַּ"ם הַלְכוֹת תְּמִידִין וּמוֹסְפִין פֶּרֶק ח' הַלְכוֹת א'

³⁶ רַמְבַּ"ם שֵׁם פֶּרֶק ז' הַלְכוֹת יא'

³⁷ בְּש"ס נֵאמַר דְּהִיָּה הַטּוֹעוֹת מִהַבִּיתוֹסִים וְע"ע בְּתַעֲנִית י"ז ב' וְבַר"ה כ"ב ב' יַעוֹ"ש וְעִיין בְּהַנְּהוֹת מִצְפָּה אִיתָן

בַּע"ז כ"א ב' שֶׁאֵךְ הַכּוֹתִים כְּמוֹ הַבִּיתוֹסִים בּוֹהַאךְ וְכַבֵּר נִצְחוֹ חַכְמִים אֵת הַצְּדוּקִין וְהוֹדוּ לָהֶם בִּימֵי רִיב"ז

כְּדֵאִיתָא בְּמַגִּילַת תַּעֲנִית יַעוֹ"ש הִיטִיב. וְלִדְיֵדִי הַצְּעִיר בְּלֹא"ה לְקִי"מ דְּהֵא י"ל דְּבִטְעוֹת זֶה לֹא הִיוּ רֶק הַבִּיתוֹסִים

לְבַד וְלֹא שֶׁאֵר הַכּוֹתוֹת, וְהַכּוֹתִים הִיוּ ס"ל אוֹ כִּישְׂרָאֵל בּוֹהַ וְאֵף שְׁכַתֵּב רַבִּינוּ בַּפ"ו הַמִּשְׁנׁוֹת שֵׁם דְּהַכּוֹתִים

אוֹמְרִין כֵּן עַד הַיּוֹם י"ל דְּאוֹלֵי אַחַר זְמַן הַשִּׁים הוֹדוּ לְבִיתוֹסִים אִמְנָם אוֹ לֹא הִיוּ עוֹמְדִים בְּשִׁטָּה זוֹ רֶק הַבִּיתוֹסִים

לְבַד וְכֵן מִשְׁמַע מִדְּקוֹדֵק לֶשׁוֹן הַבְּרִייתָא שֵׁם וְכ"ה בְּרַש"י תַּעֲנִית י"ז ב' יַעוֹ"ש. הַר הַמּוֹרִיָּה שֵׁם.

תְּרוּמוֹת וְהַנְּצַחוֹת | בְּנֵק הַדּוּאָר ח"ץ 22887389 | וּבַטְל' 0548027748

לְהַצְמֵרְפוֹת לְהַלְכוֹת הַדֵּף הַיּוֹמִי לְהַלְכוֹת לְמַעֲשֵׂה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

וכן ראו תמיד הנביאים והסנהדרין בכל דור ודור³⁸ שהיו מניפין את העומר בששה עשר בניסן בין בחול בין בשבת

והרי נאמר בתורה (שם פסוק יד) וְלֶחֶם וְקָלִי וְכַרְמֶל לֹא תֹאכְלוּ עַד עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה הַזֶּה וְנֹאמַר (יהושע ה פסוק יא) וַיֹּאכְלוּ מֵעֵבֹר הָאָרֶץ מִמַּחֲרַת הַפֶּסַח מִצֹּזֹת וְקָלוֹי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה, ואם תאמר שאותו הפסח בשבת אירע³⁹ כמו שדמו המפשים היאך תלה הכתוב היתר אכילתם לחדש בדבר שאינו העיקר ולא הסיבה אלא נקרה⁴⁰, אלא מאחר שתלה הדבר במחירת הפסח הדבר ברור שמחירת הפסח היא העילה המתרת את החדש ואין משגיחין על אי זה יום הוא מימי השבוע⁴¹:

דף סה:

ו. וספרתם לכם שתהא ספירה לכל אחד ואחד ממחירת השבת ממחירת יום טוב

³⁸ עיין מכתבי תורה מכתב סב ד"ה בנדר קידוש החודש שביאר בכוננת הרמב"ם ע"פ הפסיקתא שקידוש החודש הראשון שהיה במצרים היה ע"י הקב"ה בעצמו בצירוף עם משה ואהרן וכך נקרא יו"ט של פסח שבת שמתקדש ע"י הקב"ה "וכן ראו תמיד הנביאים ר"ל שראו שחדש ניסן בכל שנה מתקדש ע"י הקב"ה גם כן"
³⁹ ע"י בתוס' מנחות ל' א' בד"ה מכאן וכו' שתי דיעות בזה אימת נפטר מרע"ה אם בשבת אם בע"ש והנה לדעת רב שר שלום גאון דמת בשבת ז' אדר א"כ חל אז יום פסח ביום שני ולדעה השניה שבע"ש נפטר א"כ אותו השנה חל פסח בא' בשבת דו"ק והבן. הר המוריה שם
⁴⁰ זו הראיה איתא בסמ"ג כמש"כ הלח"מ והיא כתובה ג"כ על ספר הרלב"ג ביהושע שם יעו"ש היטיב והראב"ע בתורה פרשת אמור הביא זה משם חכם מרומי והשיג עליו יעו"ש, וכן לפי פ"י הרד"ק ביהושע שם שהלך בדרך הראב"ע דהאי ממחירת הפסח היינו יום ט"ו בניסן שהוא מחירתו של יום י"ד שהוא זמן הפסח ואכלו אז ישן א"כ לא מוכח מינה מידי ועי' בתוס' ר"ה י"ג א' ד"ה דאקריבו וכו' יעו"ש ובתוס' קידושין ל"ז ב' ד"ה ממחירת וכו' יעו"ש היטיב ועי"ש במנחות ס"ה ב' ס"ו א' ובתו"כ שם אמור פ"ג כמה דרשות ע"ז. אמנם רבינו מדרכו שלא להביא הדרשות הנדרשים בדברי רז"ל לכן בחר לו מקרא אחר הקרוב לפשוטו המאומת על פי מדרש רז"ל שם בר"ה ובקדושין שם יעו"ש היטיב (אף דלפי פ"י הראב"ע והרד"ק אין מה"ש"ם זה שום ראייה דו"ק והבן) שוב ראיתי בס' מעיין החכמה שהאריך ביישוב דברי רבינו. הר המוריה שם
⁴¹ ובזמן הזה אין שייך על פי חשבוננו שישה יום ראשון של פסח בע"ש אבל בזמן שהיו מקדשים ע"פ הראייה היה שייך (ערוך השולחן העתיד סי' קיז סעי' ב)

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

בליל שני⁴² אחר תפלת ערבית⁴³ קודם עלינו⁴⁴ מתחילין לספור העומר.

מצוה על כל אחד לספור לעצמו דכתיב (ויקרא כג פסוק טו) וספרתם לכם משמע שהמצוה חל על כל יחיד ויחיד.

ואין יכול להוציא חברו⁴⁵ וי"א⁴⁶ שאם שמע מחברו שספר והתכוין לצאת וחברו כיון להוציאו יצא. ולכן לכתחלה בודאי צריך כ"א לספור לעצמו⁴⁷, ובדיעבד אם שמע מחברו וכיון לצאת יחזור ויספור בלי ברכה.

וכ"ז בספירה⁴⁸ אבל בברכה שמברכין על הספירה לכ"ע אפשר לצאת ע"י חברו אפי' הוא בקי מיהו⁴⁹ מנהג כל ישראל שכל אחד מברך וסופר לעצמו ואין סומכין על הש"י.

⁴² שו"ע ונו"כ או"ח תפ"א

⁴³ כתב בספר מור וקציעה בטעם דסופרין אחר התפלה משום דבדורות הראשונים היה המנהג להתפלל ערבית קודם הלילה ובסיום המעריב התחילה הלילה ואז היו סופרין בדין בתחלת הלילה אכן בחק יעקב ס"ק ט"ז כתב דמדינא צריך להקדים ק"ש ותפלה שהוא תדיר. בה"ל שם ד"ה אחר

⁴⁴ שכל מה שאפשר לאקדומי מקדמינן כדי שיתקיים יותר מה שכתוב תמימות תהינה. מ"ב שם ב

⁴⁵ והנה משמע מזה דבספירה אינו כמו בשאר מצות התלוי באמירה לענין קידוש והבדלה וכיו"ב דאם שמע לחבירו ונתכוין לצאת דיוצא בזה משום דשומע כעונה והכא גילתה התורה דלא יצא כל כמה דלא ספר בעצמו. וכן דעת הלבוש וח"י כמו דלענין לולב דרשינן ולקחתם לכם לכל אחד ואחד כמו כן הכא צריך כל אחד ואחד בעצמו לספור. מ"ב שם ג ובה"ל ד"ה ומצוה

⁴⁶ פר"ח שמיקל בזה וכן נוטה דעת הברכי יוסף, דכונת התורה הוא רק דלא נימא דמצוה זו אב"ד לבד קאי כמו בשמיטין ויובלות דכתיב שם וספרת לך אלא קאי אציבור אבל באמת אם שמע מחבירו שספר והתכוין לצאת וגם חבירו כוון להוציאו יצא כמו בכל מקום דקיי"ל שומע כעונה. מ"ב שם בה"ל שם.

⁴⁷ וכתב בה"ל שם לענ"ד ד"ז פלוגתא בין הראשונים שרש"י על פי מה שביאר בהידושי הרשב"א דבריו סובר בדעה ראשונה דאי כונת התורה לצבור לבד ולא לכל יחיד ויחיד הו"ל למימר וספרתם לבד ולשתוק ומדקאמר לכם משמע דבא לומר לכל אחד ע"ש הרי דהמצוה שייך על כל יחיד ויחיד בפ"ע ולעומת זה מלשון הקדמון הרי"ן גיאות משמע שאחד יכול להוציא את חבירו בזה דו"ל שם בהלכות ספירה ואנו כך קבלנו מרבותינו ... ובמוצ"ש שאומרים לאחר תפלת ערבית ויהי נועם וקדושה דסידרא כשהן יושבין נהגו ראשונים לברך ש"י מעומד וכל הקהל עונין אמן בכונה שלא להטריח הצבור לחזור ולעמוד עכ"ל וכ"כ בעל אורחות חיים בשם ר"ה גאון עי"ש ומשמע מזה דיוצאין בספירתו דאם כוונתם הוא שאין יוצאין רק בברכה גרידא וא"כ עכ"פ צריכין לעמוד בשביל הספירה גופא שצריכה להיות מעומד וכנ"ל הרי ביררנו דד"ז פלוגתא דרבנותא הוא וע"כ לכתחלה בודאי צריך כ"א לספור בעצמו אכן בדיעבד אם שמע מחבירו וכיון לצאת יחזור ויספור בלי ברכה וכ"כ הפמ"ג.

⁴⁸ מ"ב שם

⁴⁹ מ"ב שם מהשערי תשובה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

אכן אם יש לו ספק באיזה ענין שצריך לספור בלי ברכה נכון לשמוע הברכה
מפי אחרים אם אפשר לו, ויחשוב בדעתו לצאת בהברכה אם הוא מחויב
בדבר⁵⁰.

---

⁵⁰ שער הציון ה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748
להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה
<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

